

Η ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Και ιδών αυτήν ό Κύριος έσπλαγχνίσθη έπ' αυτή»

«Όπως οι διδάσκαλοι των μικρών παιδιών τα μορφώνουν με σύστημα, δη-λαδή προσπαθούν να μάθουν τους μαθητές το αντικείμενο της γνώσεως αρχίζοντας άπ' τα πιο μικρά και προχωρώντας στα πιο μεγάλα, έτσι και ο Κύριος έκανε με τους μαθητές Του. Πρώτα πρώτα ενώπιόν τους θερά-πευσε απλές ασθένειες, μετά έβγαλε δαιμόνια από τις ψυχές των ανθρώ-πων, μετά άνοιξε τα μάτια τυφλών, ύστερα χάρισε την υγεία αυτών που είχαν πλησιάσει το θάνατο και στο τέλος έκανε τις αναστάσεις, όπως π.χ. της θυγατέρας του Ιαείρου ή του παιδιού της χήρας της Ναϊν που πε-ριγράφεται στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα. Ο Κύριος άνέστησε τους νεκρούς, προκειμένου να «προοδοποιήση», δηλαδή να προετοιμά-σει το δρόμο για τη διδασκαλία της αναστάσεως της δικής Του και γενικά των νεκρών, τονίζει ο Θεοφάνης ό Κεραμεύς. «Ας δούμε μερικές πτυχές του θαύματος της αναστάσεως του υιού της χήρας γυναικός.

Η ευσπλαχνία και η αγάπη του Χριστού

Εάν παρατηρήσουμε το Ευαγγελικό ανάγνωσμα, θα δούμε πως στο πένθος της χήρας γυναικός συμμετείχε όλη η πόλη. «καί όχλος ικανός ήν σύν αυτή» (Λουκ. 7, 12). Συναλγούσαν μαζί της, γράφει ο Ευθύμιος Ζιγαβηνός, γιατί δεν έχασε μόνον τον άνδρα της, αλλά κηδεύει τώρα και το γιό της «καί τούτον μονογενή». Εάν ο κόσμος συναλγούσε μαζί της και την ελεύσε με την παρουσία τόσων ανθρώπων, «πολλά μάλλον αυτός, η του ελέους πηγή», πολύ περισσότερο έδειξε την αγά-πη Του η πηγή του ελέους και της αγαθότητας που είναι ο Κύριος. Την ευσπλαχνία Του προς τη δυστυχημένη εκείνη γυναίκα τη δείχνει με πολλούς τρόπους ο Χριστός. Δε ζήτησε άπ' αυτήν να εκδηλώσει την πίστη της προς το σεπτό πρόσωπό Του, ούτε διαπραγματεύτηκε μαζί της τίποτε, ούτε καν προσευχήθηκε, αλλά με το πρόσταγά του άνέστησε το νεαρό παιδί της χήρας.

Ο Κύριος ήλθε αυτόκλητος «επί το μέγα τούτο θαύμα της άναστάσεως», παρατηρεί ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, όχι μόνον για να δείξει τη ζωοποιό Του δύναμη, αλλά «καί την αγαθότητα και την εύσπλαχνίαν ασύγκριτον έχων», δηλαδή για να φανερώσει και την ασύγκριτη και μονα-δική Του αγαθότητα και ευσπλαχνία. Ο-Κύριος, που απέναντι στο θάνατο ήταν περισσότερο από κάθε άλλον ψύχραιμος, σπλαχνίζεται τη χήρα.

Το ρήμα σπλαχνίζομαι σημαίνει βαθύτατη συγκίνηση, και μάλιστα συγκίνηση που συγκλονίζει το εσωτερικό κάποιου. Ο Θεάνθρωπος Ιησούς συγκλονίσθηκε άπ' το θέαμα της κηδείας του νέου. Πόσο παρηγορητικές είναι οι λέξεις που είπε ο Χριστός: «μη κλαίε» (Λουκ. 7, 13). Ο λόγος αυτός του Κυρίου ήταν γεμάτος χάρη και δύναμη. Η γυναίκα ένιωσε μέσα της παράκληση και δύναμη. Μια σπιθα ελπίδας άναψε στην ψυχή της. Ήταν η επίσκεψη του Θεού μέσα στην καρδιά της. Χαρακτηριστική ακόμη είναι και η κίνηση που έκανε μετά την άνάσταση του νέου. Τον έπιασε από το χέρι, για να δείξει πως είναι ο κυρίαρχος της ζωής και του θανάτου, και με τρυφερότητα τον έδωσε «τη μητρί αυτού» (όπ.π. 7,15). Το άγγιγμα του Κυρίου είναι ζωοποιό. Ο Θεός εκδηλώνεται, γράφει ένας Επίσκοπος, ως παντοδύναμος και ως πανάγαθος. Ο Θεός αγαπά και επειδή μπορεί, με τη δύναμή Του εκδηλώνει την αγάπη Του. «Η θεϊ-κή δύναμη δεν είναι μια δύναμη αυτή καθ' αυτή, αλλά είναι δύναμη της αγάπης· ή μάλλον η αγάπη είναι δύναμη» (Άλ. Σμέμαν). «Άλλωστε από αγάπη και ευσπλαχνία προς το ανθρώπινο γένος έγινε ο Θεός άνθρωπος και σταυρώθηκε. Έγινε νεκρός για να ζήσουμε εμείς.

Το άγγιγμα του Χριστού

Στο βιβλίο της «Φιλοκαλίας» αναφέρεται ένας λόγος κάποιου νηπτικού πατρός. Λέγει, εάν ένας άνθρωπος έλθει σε επαφή μαζί μας και μας σπρώξει, τότε θα αισθανθούμε την

ύπαρξή του άπ' το άγγιγμα και το σπρώξιμο. «Άς σκεφθούμε τι γίνεται όταν έλθουμε σε επαφή με το Θεό. Ασφαλώς θα αισθανθούμε την παρουσία του Θεού. Θα νιώσουμε την ευσπλαχνία Του. Η μετάληψη του σώματος και του αίματος του Χριστού μας δίνει αυτή τη δυνατότητα. Καταλαβαίνουμε την επίσκεψη του Θεού μέσα μας. Νιώθουμε την ένωση μας μαζί Του. Πολλοί από τους αγίους της Εκκλησίας μας αισθανόντουσαν την παρουσία του Θεού μέσα στο μυ-στήριο της θείας Ευχαριστίας.

Ένωσαν να ενώνεται το αίμα τους με το αίμα του Χριστού. Στην κοι-λάδα του κλαυθμώνος και της δυστυχίας που ζούμε, η μόνη μας ελπίδα είναι ή άνευ ανταλλαγμάτων αγάπη και ευσπλαχνία του Χριστού. Αυτό να επιδιώξουμε. Να δεχθούμε την παρουσία και το άγγιγμα του Κυρίου, ώστε να αποτινάξουμε από πάνω μας την απειλή του θανάτου και να ζήσουμε αιώνια στη Βασιλεία του Θεού.

Αρχιμ.Ι.Δ.Φ.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. Ζ' 11-16)

Ο νικητής του θανάτου

Τώ καιρώ εκείνω, έπορεύετο ό Ιησούς εις πόλιν καλουμένην Ναϊν και συνεπορεύοντο αύτώ οι μαθηταί αύτου ικανοί, και όχλος πολύς. Ως δε ήγγισε τή πύλη της πόλεως, και ιδού, έξεκομίζετο τεθνηκώς, υιός μονογενής τή μητρί αυτού· και αύτη ήν χήρα· και όχλος της πόλεως ικανός ήν σύν αύτή. **Και ιδών αύτήν ό Κύριος, έσπλαγχνίσθη έπ' αύτή,** και είπεν αύτή Μη κλαίε. Καί προσελθών ήψατο της σορού, οι δέ βαστάζοντες έστησαν, και είπε Νεανίσκε, σοί λέγω, έγέρθητι. Και ανέκathiσεν ό νεκρός, και ήρξατο λαλείν και έδωκεν αυτόν τη μητρί αυτού. Έλαβε δε φόβος άπαντας, και έδόξαζον τον Θεόν, λέγοντες· «Ότι Προ-φήτης μέγας έγήγερται εν ήμίν καιί, ότι έπεσκέψατο ό Θεός τον λαόν αυτού.

Μετάφραση της Ευαγγελικής περικοπής

Εκείνο τον καιρό πήγε ο Ιησούς σε μία πόλη πού ονομαζόταν Ναϊν και μαζί του πήγαιναν και οι μαθητές του και πολύς κόσμος. Μόλις πλησίασε στην πύλη της πόλεως, μεταφερόταν έξω ένας νεκρός που ήταν το μόνο παιδί της μητέρας του, η οποία ήταν χήρα. Και πολλοί από την πόλη ήταν μαζί της. **Μόλις ο Κύριος την είδε, τη σπλαχνίσθηκε και της είπε:** «Μην κλαις». Προχώρησε και έπιασε το φέρετρο, εκείνοι δε που το βάσταζαν στάθηκαν. Αυτός είπε: «Νεανίσκε, σου λέγω, σήκω». Και ανακάθισε ο νε-κρός και άρχισε να μιλά και ο Ιησούς τον παρέδωσε στη μητέρα του. Όλους τους κατέλαβε φόβος και δόξαζαν τον Θεό και έλεγαν: «Προφήτης μεγά-λος εμφανίσθηκε μεταξύ μας» και «Ο Θεός επισκέφθηκε τον λαό του».